

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **M.A.B.**, narozený dne ..., ev. č. ..., státní příslušnost Eritrea,
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Balková,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 16. 10. 2019, č. j. OAM-449/LE-BA02-BA04-PS-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna^{1.} ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

2. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) o jeho zajištění v zařízení pro zajištění cizinců a doba zajištění byla stanovena podle § 46a odst. 5 téhož zákona do 2. 2. 2020.
3. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil naplnění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *in fine*, konkrétně naplnění

podmínky, že žalobce mohl o mezinárodní ochranu požádat dříve. Uvedl, žalovaný zkoumal naplnění skutkové podstaty ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na straně 3 napadeného rozhodnutí, přičemž předmětné vyhodnocení naplnění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalobce považuje za nepřesné a neodpovídající obsahu spisovému materiálu. Žalovaný dle žalobce zcela opomněl konstrukci předmětné skutkové podstaty, která pro své naplnění vyžaduje současné naplnění tří kritérií, a to za prvé podání žádosti o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců, za druhé existenci oprávněných důvodů vedoucích k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a za třetí skutečnost, že žalobce mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Právě třetí podmínka ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu v případě žalobce nebyla žalovaným posouzena dostatečně a správně.

Žalobce byl zajištěn v linkovém autobuse jedoucím z Budapeště do Berlína. Žalobce vypověděl, že má upřímný a permanentní zájem o získání mezinárodní ochrany, jež by mu poskytla ochranu před nebezpečím hrozícím mu v Eritreách. Zcela pochopitelným cílem žalobce bylo podat žádost o mezinárodní ochranu v Německu, čili v zemi, o níž se jako o vhodném azylovém cíli doslechl, neboť neměl žádnou představu o existenci České republiky a jejích azylových možnostech před tím, než na její území vstoupil. S ohledem na shora uvedené se dle žalobce jeví tvrzení žalovaného, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu v České republice dříve, než byl umístěn v zařízení pro zajištění cizinců, jako jen těžko udržitelné.

V žalobě zástupce žalobce dále konstatoval, že si lze jen těžko představit, jak by žalobce požádal o mezinárodní ochranu na území České republiky dříve, neboť územím České republiky pouze projížděl bez toho, aby se zde jen zastavil a po svém vystoupení z autobusu byl zajištěn policií bez možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu dříve než v zařízení pro zajištění cizinců, kam byl umístěn. Ačkoliv tak lze jednání žalobce jako celek bezpochyby označit za rovněž účelové, nelze již v žádném případě dospět k jednoznačnému a podloženému závěru, že by úmysl požádat o mezinárodní ochranu žalobce pojal až po svém zajištění v zařízení pro zajištění cizinců, ve skutečnosti o opaku svědčí celá žalobcova historie cesty z Eritrey až do České republiky, jakož i nikoliv irelevantní důvody obav z vážné újmy hrozící mu v Eritrey, které žalobce v předcházejícím řízení i při podání žádosti o mezinárodní ochranu uváděl.

Podle žalobce tak lze uzavřít, že třetí kritérium pro aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu naplněno nebylo, respektive rozhodnutí žalovaného se s individuálními okolnostmi pobytového historie žalobce a zvláště existencí jeho vážného úmyslu podat žádost o mezinárodní ochranu již před zajištěním v zařízení pro zajištění cizinců, vůbec nevypořádalo, což napadené rozhodnutí zatížilo vadou nepřezkoumatelnosti.

4. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný shrnul, že přezkoumatelným způsobem uvedl jednotlivé skutečnosti z předchozí pobytové historie žalobce, ze kterých vycházel a které nenásvědčují tomu, že by se jednání žalobce mělo do budoucna zásadním způsobem měnit. K námitce žaloby vztahující se k nedostatečnému posouzení, žalovaný konstatoval, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly.

Dle žalovaného mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany již v první bezpečné zemi, do které přicestoval na své cestě z Eritrei, avšak tak neučinil. Sám žalobce při pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že „*chtěl do Německa, neboť mu převaděči řekli, že je tam lepší život, a dodal, že ČR pouze transitoval.*“ Žalobce evidentně využil možnosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany teprve tehdy, kdy se stal výkon jeho vyhoštění díky jeho zajištění Policií ČR reálným. Pokud by důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly pro žalobce natolik důležité, mohl tak učinit v první bezpečné zemi. Dle názoru žalovaného je z výpovědi žalobce zřejmé, že ačkoliv informacemi o možnosti mezinárodní ochrany v jiných zemích nedisponoval, nesnažil se je ani nikterak zjistit, o čem svědčí ignorování zákonných povinností spojených se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru.

Námítky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako nedůvodné a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

5. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežadají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).
6. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
7. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany *byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*
8. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“
9. Veškeré námítky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně vyhodnotil naplnění ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, konkrétně naplnění třetí podmínky tohoto ustanovení, zda mohl žalobce požádat o mezinárodní ochranu dříve.
10. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl zajištěn z důvodu, že překročil hranice území ČR a pobýval zde bez cestovního dokladu a bez patřičného povolení, víza či oprávnění k pobytu, nadto žalobce nebyl schopen prokázat ani oprávněnost svého vstupu a pobytu na území schengenského prostoru, to vše vyplývá ze správního spisu.
11. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí s ohledem na žalobní námitku a musí konstatovat, že žalovaný se řádným a dostatečným způsobem vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce a správně dospěl k závěru, že žalobce je možné zajistit dle § 46a zákona o azylu, neboť splnil podmínky pro uložení takového opatření, a současně neposkytl

dostatečnou důvěryhodnost a nesplnil podmínky pro uložení jiného mírnějšího opatření. K tomuto závěru soud dospěl stejně jako žalovaný s ohledem na skutková zjištění ve správním spisu. Důvodem žalobceva prvotního zajištění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů v platném znění, byly následující skutečnosti. Žalobce byl dne 19. 9. 2019 kontrolován hlídkou cizinecké policie na dálnici D8, na exitu 87, ve směru do SRN, jako cestující v mezinárodním linkovém autobusu společnosti FlixBus, jedoucího z Budapešti přes Bratislavu do Berlína. Žalobce se neprokázal žádným platným cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu. V protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je ženatý, jeho žena žije v Eritrei s jeho rodinou. K průběhu jeho cesty do Evropy žalobce uvedl, že začala v roce 2016, cestoval přes Súdán, Turecko, Řecko a následně autobusem přes Slovensko do ČR. Neměl konkrétní cílovou zemi v Evropě, ale ČR nebyla jeho cílem.

13. K závěru o naplnění podmínek pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu vedly žalovaného veškeré okolnosti uvedené na str. 1-5 napadeného rozhodnutí. Zejména pak skutečnosti, že žalobce neoprávněně vstoupil a pobýval na území ČR a jiných států EU, že své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území schengenského prostoru zcela ignoroval a záměrně klamal policejní orgán, když uváděl nepravdivé údaje o svém věku, dále že výslovně uvedl, že jeho cílovou zemí je Německo. Mezi další okolnosti vedoucí žalovaného k zajištění žalobce nepochybně patří, že jeho primárním zájmem při podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha prodloužit si pobyt na území ČR, aby následně mohl pokračovat do Německa, nikoliv však získání ochrany před pronásledováním, resp. vážnou újmu.
14. Soud tedy konstatuje, že z výše uvedeného jasně vyplývá naplnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e), *zprvu* žádost o mezinárodní ochranu byla podána v zařízení pro zajištění cizinců, *zadruhé* v případě žalobce existují oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, což ani žalobce v žalobě nijak nerozporoval, naopak zástupce žalobce v žalobě konstatoval, že „*jednání žalobce jako celek lze bezpochyby označit za rovněž účelové*“. Soud taktéž shledal naplnění *třetí* podmínky pro uložení zajištění, a sice že žalobce měl bezpochyby možnost požádat o mezinárodní ochranu již dříve. Vzhledem k vyjádření žalobce je patrné, že se několik měsíců zdržoval v Řecku (duben-září 2019), kde mohl v rámci schengenského prostoru poprvé požádat o mezinárodní ochranu, pakliže se cítil ohrožen, nebo mu hrozila újma. Dále pak žalobce cestoval minimálně přes dva další státy EU, než se dostal na území ČR, kde zajisté také mohl požádat o mezinárodní ochranu. O udělení mezinárodní ochrany však žalobce požádal až po svém zadržení, zahájení správního řízení o vyhoštění a zajištění v ZZC.
15. Konečně lze tedy shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově, podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Soud se s názorem žalovaného zcela ztotožnil a shledal, že žalovaný měl dostatek důvodů k zajištění žalobce, vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce a své rozhodnutí jasně a přezkoumatelně odůvodnil.
16. Soud neshledal žalobní body důvodnými, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
18. Usnesením ze dne 7. 11. 2019, č. j. 17 A 210/2019-18, byl žalobci zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Podle § 35 odst. 10 zákona s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci výrokem III. tohoto rozsudku přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby á 3 100 Kč/úkon (porada včetně převzetí a přípravy zastoupení; doplnění žaloby) a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla navýšena o částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí 8 228 Kč. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 19. prosince 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně